

Остъръ писъкъ огласи стаята. Съ отчаянъ стонъ Целгуба се улови за дрехитѣ на царя.

— Лъжешъ! Лъжешъ, Иваница... Не е вѣрно!

Но той продължаваше жестоко да стиска рѣцетѣ ѝ. Следъ това съ бързо движение я отблъсна отъ себе си и Целгуба рухна на пода.

— Вѣрно е, нечестива душо! Дъще на пѣкъла! — той грабна едно копие отъ стената и я удари нѣколко пѣти съ петицата му.

Следъ това отвори вратата.

— А сега — вѣнъ! Да не те виждатъ вече очитѣ ми! Върви задъ Истѣра, върви гдето искашъ — но тукъ кракътъ ти да не е стѣпилъ... Сатанинско изчадие!

Изведнажъ Целгуба се изправи. Очитѣ ѝ горѣха въ мрачни блѣсъци. Зловеща умраза трептѣше по разкривенитѣ чѣрти на лицето ѝ. Гласътъ ѝ хриптѣше отъ задушена злоба.

— Само ти си виновенъ за всичко! Но пази се, Иваница! Ще ми платишъ тая обида! И Целгуба знае да отмъщава...

Заслѣпенъ отъ гнѣвъ, Калоянъ дигна копието.

Въ мигъ царичката изчезна. Навѣнъ плахо се тѣлпѣха прислужници и стражи. Никой не знаеше какво се е случило, какво става. Но всѣки се боеше отъ яростта на царя и не смѣеше да се мѣрне предъ него. Само когато чува удара на чукчето по медената плочка, двама се престрашиха и влѣзоха.

— Вино! — извика царьтъ. — Донесете вино!

Изгледаха се поразени. Калоянъ искаше вино! Никога до тогава той не бѣ пилъ вино самъ... Донесоха му крондилче бѣлъ пелинъ и купа. Положиха ги боязливо на масата, и понеже той нищо не имъ каза, тихичко се измъкнаха навѣнъ.

Съ треперящи прѣсти Калоянъ улови купата, напълни я до горе и я изпи наведнажъ.

После втора, трета...

Нѣкаква топла дрѣмка натисна клепачитѣ му. Тѣлото му се отпусна, презъ ума му смѣтно се мѣркаха страни